

Sygn. akt VII K 761/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Cisak-Nieckarz

Protokolant: sekr.sądowy Dawid Lesiakowski

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2017 roku, 3 kwietnia 2017 roku, 8 maja 2017 roku, 13 lipca 2017 roku, 11 września 2017 roku

sprawy **K. T.** s. D. i T. z domu K. ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 14 listopada 2016r około godz. 7:10 w P. przy ul. (...), woj. (...), prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, samochód osobowy marki S. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 7:16 do stężenia 0,28 mg/l (alcosensor), o godz. 7:42 do stężenia 0,26 mg/l (alcosensor) oraz o godz. 7:44 do stężenia 0,25 mg/l (alcosensor), o godz. 8:31 do stężenia 0,15 mg/l (alkometr) oraz o godz. 8:33 do stężenia 0,17 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

- na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego **K. T.** warunkowo umarza na okres próby 2 (dwóch) lat;
- na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 (jednego) roku;
- na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego K. T. świadczenie pieniężne w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
- na podstawie art. 63 § 4 kk zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 14.11.2016 roku na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów;
- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 756,34 zł (siedemset pięćdziesiąt sześć złotych trzydzieści cztery grosze) tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VII K 761/16

UZASADNIENIE

W dniu 14 listopada 2016r. M. Ł. – pracownik firmy (...) – wykonując obowiązki zawodowe przy ul. (...), około godz. 6.45 zauważył idącego chwiejnym krokiem K. T.. Mężczyzna rozglądał się, sprawdzając czy nie jest obserwowany, po czym wszedł do samochodu marki S. o nr rej. (...), zaparkowanego przy ul. (...), na wysokości siedziby(...) (...). Kierowca początkowo nie odjeżdżał. Po tym, jak M. Ł. cofnął służbowym pojazdem pod adres ul. (...) i tam zatrzymał pojazd

obserwując pojazd marki S., kierujący K. T. ruszył. Przejechał pojazdem około 80-100 metrów, po czym zatrzymał się na wysokości adresu – ul. (...). M. Ł. podjechał, podszedł do pojazdu marki S., otworzył drzwi. Poczł od kierującego silną woń alkoholu. K. T. wysiadł z pojazdu, chciał się oddalić z miejsca. M. Ł. poinformował kierującego o wezwaniu policji.

/dowód: zeznania świadka M. Ł. – k. 12v, 43-44/

Wobec K. T. interweniowali funkcjonariusze Policji. Kierujący pojazdem został poddany badaniom stanu trzeźwości. Wynik badania przeprowadzonego o godz. 07:16 wykazał u badanego - 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, natomiast o godz. 07:42 wykazał u badanego - 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś o godz. 07:44 wykazał u badanego – 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, natomiast o godz. 8:31 – 0,15 mg/l, zaś o godz. 8:33 – 0,17 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu .

/dowód: notatka urzędowa – k. 1

protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu - k. 2, 3

zeznania świadka Ł. G. – k. 71v-72

zeznania świadka Z. S. – k. 72

zeznania świadka P. D. – k. 72/

Oskarżony K. T. ma 54 lata, legitymuje się wykształceniem średnim, z zawodu technik melioracji urządzeń wodnych. Pracuje jako elektryk, z miesięcznym dochodem na poziomie najniższego wynagrodzenia za pracę. Jest żonaty, nie ma nikogo na utrzymaniu. Posiada prawa majątkowe o wartości około 80.000 zł.. Nie był uprzednio karany.

/ informacje podane przez oskarżonego do protokołu rozprawy k. 42v

dane osobopoznawcze – k. 16

karta karna – k. 6/

Przesłuchiwany w charakterze podejrzanego K. T. skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, analogicznie jak na wstępnym etapie postępowania sądowego. Nie przyznał się wówczas do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jak wyjaśnił, po wysłuchaniu zeznań świadka M. Ł., był tego dnia na urlopie. Był to urlop na żądanie zgłoszone około godz. 6.30. Pracę rozpoczyna o godz. 7.00. Kupił alkohol. Miał reklamówkę. Przejechał w tamto miejsce, napił się wódki i zaczął czytać gazetę. Czekał aż żona wyjdzie z pracy, aby wrócić do domu. Umówił się z kolegami, mieli coś wypić, posłuchać muzyki. Nie chciał aby żona wiedziała, że nie poszedł do pracy. Był wówczas chory, przeziębiony. Na pewno stał jakieś 10 minut, kiedy podszedł pan Ł.. Powiedział, że jeżeli oskarżony spróbuje uciekać, to powali go na ziemię. Oskarżony powiedział, że nie ma zamiaru uciekać. P. samochód, żeby zobaczyć kiedy zgasną światła w jego mieszkaniu i żona wyjdzie. Był wówczas zdenerwowany. Nigdy nie był zatrzymywany przez Policję, poza rutynowymi kontrolami. Coś wypił, ale małe ilości. Jest niemożliwe, aby rano miał w organizmie jakiś alkohol. Spożywał alkohol, ale po tym, jak przejechał tych kilka metrów. Rano był na pewno trzeźwy. Był pytany przez funkcjonariuszy czy pił dzień wcześniej alkohol, powiedział, że tak, ale małe ilości po popołudniu. Na dalszym etapie postępowania oskarżony wyjaśnił, że były to na pewno dwa piwa i chyba 200 gramów wódki, tak około godz. 17.00. Następnego dnia alkohol pił około godz. 7.00. Na pewno nie całą butelkę, coś w niej zostało. Butelka miała pojemność 100 gramów. Ma 180cm wysokości, ważył około 90 kg. Przejechał wówczas około 100 metrów.

/wyjaśnienia oskarżonego- k. 11, 43, 43v, 60-60v/

Sąd dokonał następującej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i zważył, co następuje:

W realiach tej sprawy, poza sporem jest fakt, iż w dniu 14.11.2016r. oskarżony K. T. kierował pojazdem marki S. o numerze rej. (...), pokonał odległość rzędu 80-100 metrów. Okoliczności te wynikają tak z wyjaśnień oskarżonego, jak i zeznań świadka M. Ł. – bezpośredniego obserwatora zdarzenia – tutaj czynności podejmowanych przez oskarżonego. Dowody te w opisanych zakresie należy ocenić pozytywnie.

Na przymiot wiarygodnych zasługują także zeznania świadków Ł. G., Z. S., oraz P. D.. Świadczy zeznają co do okoliczności znanych im służbowo, mianowicie co do przebiegu interwencji. Nie ma podstaw aby zeznania te kwestionować, przeciwnie świadkowie jawią się jako osoby bezstronne. Świadek P. D. odniósł się nadto do oświadczeń oskarżonego, podanych do protokołu badania trzeźwości co do czasu i ilości spożytego alkoholu. Świadek odnosząc się do konkretnego przypadku bazował na zapiskach w protokole, co zrozumiałe zważywszy na liczbę takich interwencji. Co istotne świadek podał, że zapiski są odzwierciedleniem oświadczeń osób je składających.

Wyjaśnieniom oskarżonego należy odmówić natomiast waloru wiarygodnych w takim zakresie w jakim pozostają w opozycji do zgromadzonych dowodów, a ich weryfikacja wypada negatywnie. Należy przypomnieć, że oskarżony – nie kwestionując faktu, iż na odcinku około 100 metrów prowadził samochód - podaje, iż alkohol spożywał w dniu poprzednim oraz po zatrzymaniu pojazdu. Wyjaśnienia oskarżonego co do deklarowanego czasu spożywanego alkoholu wypadają negatywnie, tak w świetle zeznań świadka M. Ł., ale przede wszystkim w świetle opinii biegłych z zakresu toksykologii.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zeznań świadka, M. Ł. na każdym etapie postępowania, konsekwentnie, jednoznacznie, stanowczo podnosi, iż zachowanie oskarżonego jeszcze przed zajęciem miejsca w pojeździe budziło niepokój. Świadek miał opisać podczas przesłuchania podejrzenia, iż osoba pod wpływem alkoholu próbuje wsiąść do samochodu i prowadzić pojazd. Skłoniło to świadka do natychmiastowego zawiadomienia policji. Także zachowanie oskarżonego po tym, jak wsiadł do samochodu – oczekiwał na opuszczenie przez świadka miejsca zawodowych, wskazywało potwierdzało podejrzenia świadka. Zeznaniom wskazanego świadka należy przyznać walor wiarygodnych. Nie można w realiach tej sprawy wskazać racjonalnego powodu, dla którego świadek zeznawałby w sposób odbiegający od rzeczywistego przebiegu obserwowanego zdarzenia. Świadek jawi się jako osoba bezstronna, niezaangażowana po żadnej ze stron.

Przed wszystkim jednak wyjaśnienia oskarżonego w zakresie najistotniejszym dla sprawy, mianowicie co do ilości i czasu spożywanego alkoholu wypadają negatywnie w zestawieniu z opinią biegłych z zakresu toksykologii. Celem weryfikacji oświadczeń oskarżonego, biegli przeprowadzili badania prospektywne (stosownie do postanowienia do postanowienia dowodowego), punktem odniesienia były zaś uzyskane pomiary stanu trzeźwości. Jak zaopiniowali biegli, deklarowane przez oskarżonego: ilość i czas spożywanego alkoholu w dniu poprzedzającym zatrzymanie, prowadziłyby do stężenia etanolu na poziomie od 0,00 mg/l do 0,4 mg/l - o godz. 7:00. Dodatkowe spożycie 100 ml 40% alkoholu (wódki) około godz. 7:00 mogłoby podnieść stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego maksymalnie o około 0,5 promila, czyli prowadzić do stężenia od około 0,5 promila do około 0,9 promila. Istnieje zatem korelacja między obliczonym przez biegłych możliwym stężeniem alkoholu, a rzeczywistym – zmierzonym o godz. 7.16 na poziomie 0,28 mg/l, mianowicie 0,58 promila. Jak jednak zauważyli biegli, gdyby oskarżony wypił około godz. 7:00 deklarowaną ilość alkoholu, kolejne zmierzone wartości powinny być coraz wyższe. Wyniki pomiarów nie wskazują tymczasem na fazę wchłaniania, ale ewidentnie (jak podkreślili biegli w opinii uzupełniającej) fazę eliminacji. Pomiary wykonane urządzeniem typu Alkometr A 2.0 także wskazują na tendencje spadkową zawartości alkoholu w wydanych powietrzu. Odstęp czasowy w wykonaniu dwóch prób tym urządzeniem jest tak niewielki, że nie zaburza powyższej oceny, o czym szerzej wypowiedzieli się biegli z zakresu toksykologii w opinii uzupełniającej (k. 111v-112). Biegli podkreślili przy tym, że wódka (a spożycie około godz. 7:00 – na krótko przed badaniem, takiego alkoholu deklarował oskarżony), to alkohol wysokoprocentowy, wchłania się najdłużej. Szczyty stężeń stwierdza się po godzinie, półtora, a bywa nawet, że po 2 godzinach od zakończenia spożywania alkoholu. Gdyby oskarżony spożył wódkę około godz. 7:00 (jak deklaruje), to w chwili badania z wykorzystaniem urządzenia typu alkosensor, wyniki powinny wykazywać tendencję wzrostową. Tymczasem wyniki badań tym urządzeniem wskazują na fazę eliminacji. Stąd wniosek, że spożycie alkoholu musiało nastąpić co najmniej na godzinę/półtorej przed badaniem. Tym samym wyjaśnienia

oskarżonego, w jakich wskazują na spożycie alkoholu na krótko przed badaniem podlegają negatywnej weryfikacji, stanowią przyjętą i realizowaną linię obrony.

Sąd podzielił wnioski opinii (pisemnej i ustnej) biegłych z zakresu toksykologii. Są one jasne, pełne, wewnętrznie niesprzeczne, pochodzą od osób fachowych, bezstronnych, niezainteresowanych korzystnym rozstrzygnięciem na rzecz którejkolwiek ze stron procesu. Oceny powyższej nie zmienia fakt wywołania opinii uzupełniającej, o co wnioskował obrońca oskarżonego, albowiem stanowisko wyrażone w opinii uzupełniającej jest analogiczne, jak w zasadniczej.

Przechodząc do badań, o warunkach oraz sposobach prowadzenia badań mających na celu ustalenie zawartości w organizmie alkoholu traktuje ustawa z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U. z 2007r., Nr 70, poz. 473 z późn. zm.). Ustawodawca zawarł w cytowanej ustawie delegację dla ministra zdrowia do określenia warunków i sposobów prowadzenia takich badań. Aktualnie obowiązuje rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 11.12.2015r. w sprawie badań na zawartość alkoholu w organizmie (Dz.U. z 2015r., poz. 2153), zwanego dalej rozporządzeniem, bardzo szczegółowo regulując problematykę badań nieinwazyjnych za pomocą tzw. „analizatora wydechu”. W przypadku dokonania pierwszego pomiaru analizatorem wydechu dokonującego pomiaru stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu metodą utleniania elektrochemicznego (a takim urządzeniem jest Alkosensor – vide opinia ustna biegłych z zakresu toksykologii – k. 112) i uzyskania wyniku powyżej 0,00 mg/l dokonuje się ponownego pomiaru po upływie 15 minut (§ 4 ust 2 rozporządzenia). Na żądanie osoby badanej albo gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przez nią przestępstwa, wynik badania dokonanego analizatorem wydechu, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 2 (jak wyżej opisane), wynoszący ponad 0,00 mg/l należy zweryfikować badaniem analizatorem wydechu, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 1, przez dokonanie dwóch pomiarów, mianowicie urządzenia dokonującego pomiaru stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu metodą spektrometrii w poczerwieni. Drugiego pomiaru dokonuje się niezwłocznie po dokonaniu pierwszego pomiaru. Z przebiegu badania analizatorem wydechu wskazującego na obecność alkoholu w organizmie osoby badanej sporządza się protokół, zawierający elementy opisane w § 7 rozporządzenia.

W realiach tej sprawy, sposób badania trzeźwości, oświadczenia badanego co do ilości spożywanego alkoholu oddaje protokół z przebiegu badania trzeźwości (k. 2, 3). Dokument ten sporządzony został w sposób jasny i przejrzysty, a stężenie alkoholu podane zostało we właściwych jednostkach (mg/l). Badania stanu trzeźwości przeprowadzone zostały zgodnie z wymogami określonymi w przepisach art. 129 ust. 2 pkt 3, art. 129i ust 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012, poz. 1137 tekst jedn.). Pomiar urządzeniem typu alkosensor przeprowadzono stosownie do wymagań opisanych w § 4 ust 3 i 4 przywołanego wyżej rozporządzenia, mianowicie z zachowaniem 15 minutowego odstępu (co do merytorycznych podstaw takich procedur wypowiedzieli się w opinii ustnej biegli z zakresu toksykologii – k. 112). Następnie, zweryfikowano przy użyciu urządzenia działającego na podstawie pomiaru spektrofotometrycznego (pomiar urządzeniem typu Alkometr A 2.0). Czynności te znalazły odzwierciedlenie w protokołach badania. Badania prowadzono przy użyciu urządzeń legitymujących się świadectwami legalizacji (k. 54, 55), przez uprawniony podmiot (funkcjonariusza policji), zgodnie z warunkami i sposobami badań określonymi przepisami prawa. W świetle powyższych rozważań nie ma podstaw aby badania te kwestionować.

Stąd też na podstawie tak zebranego materiału dowodowego uzasadniona jest ocena, że oskarżony dopuścił się występku polegającego na tym, że w dniu 14 listopada 2016r. około godz. 7:10 w P. przy ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód osobowy S. nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym do stężenia opisanego w protokołach badania, czym oskarżony wyczerpał dyspozycję art. 178a § 1 kk.

Stan nietrzeźwości w myśl art. 115 § 16 kk zachodzi wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Odwołując się do wyników badań oskarżony niewątpliwie spożywał alkohol i w związku z tym znajdował się w stanie nietrzeźwości. Kierując samochodem osobowym w stanie nietrzeźwości, zrealizował więc znamiona zarzucanego mu czynu stanowiącego przestępstwo z art. 178a§ 1kk.

W sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonego, albo jego winę. W momencie podejmowania zarzucanego oskarżonemu działania przestępnego był on osobą dojrzałą i w pełni poczytalną. Oskarżony jest zdolny do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. Znajdował się on w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niego wymagać zachowań zgodnych z prawem a nie zachowań realizujących znamiona przestępstw.

Warunkowe umorzenie postępowania karnego jest środkiem probacyjnym, który Sąd może zastosować wobec sprawcy przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat w sytuacji, gdy wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu należy wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej i grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy.

Odnosząc te rozważania do realiów przedmiotowej sprawy należy zauważyć, że stopień nietrzeźwości oskarżonego jest z pogranicza ustawowego progu trzeźwości, zas pokonany w tym stanie odcinek - nieznaczny. Rozważając kwestię warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do oskarżonego nie sposób nie przeanalizować jego dotychczasowego sposobu życia, uprzedniej niekaralności.

W realiach tej sprawy uzasadnione jest przypuszczenie, że oskarżony pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Dotychczasowy, ustabilizowany styl życia oskarżonego, pozwala na ocenę, że oskarżony akceptuje utrwalony porządek prawny i zasadniczo go przestrzega, poza incydentem jaki miał miejsce w dniu 14.11.2016r. Mając powyższe na uwadze, Sąd sformułował wobec oskarżonego pozytywną prognozę kryminologiczną, oznaczając okres próby na dwa lata. Okres ten w sposób dostateczny pozwoli na weryfikację postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

W związku z tym, że oskarżony prowadził w stanie nietrzeźwości pojazd mechaniczny – samochód osobowy zasadne jest czasowe wyeliminowanie wspomnianego od udziału w zmotoryzowanym ruchu lądowym, chociaż orzeczenie środka zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych nie jest obligatoryjne w sprawie, wobec zastosowania wobec oskarżonego instytucji przewidzianej w art. 66 kk (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2002 r. I KZP 33/01, OSNKW 2002/3-4/15). Mając na uwadze zawartość alkoholu tylko nieznacznie przekraczającą ustawowy próg trzeźwości, w ocenie Sądu pozbawienie oskarżonego uprawnień do kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi, w minimalnym okresie 1 roku zapewni realizację wychowawczych i zapobiegawczych celów wskazanego środka karnego. Mając na uwadze zatrzymanie w toku dochodzenia prawa jazdy, Sąd mając za podstawę treść art. 63 § 4 kk zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania dokumentu na poczet orzeczonego środka karnego.

Jednocześnie na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 Sąd zobowiązał oskarżonego do uiszczenia świadczenia poprzez zapłatę kwoty 2.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, mając na względzie kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, jak i dla podkreślenia naganności zachowania oskarżonego.

W oparciu o art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 618 § 1 kpk, art. 616 § 2 kpk, art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem w sprawie kwotę 756,34 zł obejmującą:

- opłatę przewidzianą za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 30,00 zł,
- ryczał za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym – łącznie 40 zł (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym /Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm./),
- wynagrodzenie biegłych toksykologów w wysokości 686,34 zł..

Wysokość opłaty ustalono w oparciu o treść art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U.z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).